

IBRIS | We know
Books
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RON, MERCEDES

Ebano / Mercedes Ron ; trad. din lb. spaniolă de Mălina Panait. -
București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-808-5

I. Panait, Mălina (trad.)

821.134.2

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ÉBANO

Copyright © 2019 by Mercedes Ron.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MERCEDES RON

ÉBANO

Seria Enfrentados

Traducere din limba spaniolă de Mălina Panait

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

PROLOG

Tremurând, am luat pistolul pe care mi-l întindea Marcus. Știam totul despre el: cum să-l încarc, cum să-l dezarmez, denumirea exactă a fiecărei componente... dar niciodată nu l-am înțeles ca în minutele care au urmat aceluia moment.

Și asta pentru că el nu trebuia să fie acolo.

Ne păcăliseră, iar acum... Acum totul era pe cale să se ducă naibii.

Îi spusese lui Sebastian că sunt gata să mor, că nu-mi pasă de viața mea cât timp ne atingem obiectivul, că nu-mi pasă dacă mor pentru o cauză nobilă, dar acum, că aveam arma în față... M-am mirat că nu mă temeam atât pentru mine, cât pentru el...

— Haideți să jucăm un joc, vreți? a spus Marcus, zâmbind în felul ăla infantil care îmi dădea fiori.

Mi-am luat ochii de la armă și i-am ridicat până am întâlnit privirea lui Sebastian.

Încă nu înțelegeam cum mama naibii reușise să ajungă până aici, deși rănilor de pe chipul și de pe abdomenul lui dădeau clar de înțeles că trecuse prin iad până să mă găsească.

De ce mă miram? Îmi spusese că va face asta... că, dacă lucrurile o iau razna, o să vină personal să mă scoată de acolo.

Și asta făcuse.

— Cine vrea să înceapă? a întrebat Marcus, luându-mi pistolul dintre degete și punându-l în mijlocul mesei.

L-a învârtit cu o mișcare rapidă, iar când arma s-a oprit, zâmbetul i s-a lățit până i-a cuprins toată fața.

— Mai întâi doamnele?

Am negat din cap.

— Te rog... l-am implorat cu vocea frântă.

— Fă-o! Altfel, îi trag eu un glonț, și nu direct în cap, nu; o să încep cu un picior, apoi o să trec la celălalt, apoi la coaste și oriunde o să am chef, până când o să mă implori urlând să-l omor rapid.

Stăpânindu-mi lacrimile, am luat pistolul de pe masă și l-am ridicat cu mâini tremurânde.

— La trei... de acord?

Privirile ni s-au întâlnit... A mea era îngrozită; a lui, liniștită ca oceanul într-o zi de vară.

— Unu, a spus nemernicul.

Sebastian a încuviințat, încurajându-mă.

— Doi.

— Nu pot... am spus plângând și coborând pistolul.

Dar Marcus mi-a ridicat brațul cu putere. Mi-a strâns degetele și m-a forțat să țintesc capul persoanei de care eram îndrăgostită.

— Fă-o, elefantule...

Am refuzat vehement, iar degetele lui Marcus mi-au provocat o durere acută când au strâns cu și mai multă forță fierul armei de foc.

— Trei.

Bubuitura împușcăturii m-a făcut să închid ochii și să țip.

MARFIL

Vi s-a întâmplat vreodată să aveți un coșmar și undeva în străfundul minții să știți că tot ce se întâmplă în jurul vostru e un vis, că nu e real?

Exact așa mă simțeam eu. În timp ce așteptam să aterizeze odată avionul care mă ducea în infern, creierul meu încerca din răputeri să mă trezească, dar mintea mea nu se grăbea...

M-am ciupit tare, aproape să mă rănesc. Am privit semnul roșu pe care mi-l lăsasem pe pielea albă a brațului, iar ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi. Nu mă ajutau deloc să mă descarc, doar umpleau cu apă puțul în care mă azvârliseră.

Dacă mi-ar fi spus ceva în urmă cu trei luni că tata era traficant, i-aș fi râs în față. Dacă acum trei luni mi-ar fi spus ceva că vor încerca să mă omoare nu o dată, ci de trei ori, aș fi căutat camera ascunsă. Dar, dacă acum trei luni mi-ar fi spus ceva că o să mă îndrăgostesc... l-aș fi ascultat cu atenție. Asta chiar îmi doream, speram de ani buni, dar n-aș fi crezut niciodată că o să mă îndrăgostesc de un infractor.

L-am văzut în fața mea pe Sebastian, care mă privea de la distanță în timp ce urcam în avionul privat al lui Marcus Kozel. O parte din mine spera ca Sebastian să pună capăt acelei situații. Speram că este o capcană și că,

dintr-un moment în altul, urma să mă salveze, să mă urce în mașină și să mă ducă departe de toată nebunia aia. Dar nu a făcut-o.

Mi-am dat voie să-l privesc pentru ultima dată înainte de a intra în avion.

Serios ca de obicei, m-a privit de unde stătea, ca și cum nimic din toate astea n-ar fi avut legătură cu el. Cum putea fi atât de închis în el? Cum naiba putea să mă dea pe mâna celui mai mare dușman al meu și să-și vadă mai departe de viață?

N-am vrut să mă gândesc prea mult.

Sebastian Moore, la fel ca toți bărbații din familia mea, era mort pentru mine.

În avion, în afară de echipaj, mai erau doi tipi bine îmbrăcați, care am bănuț că erau bodyguardii mei începând din acel moment. Niciunul nu a vrut să-mi dea prea multe explicații în legătură cu ordinele lui Marcus și nici eu, în starea în care eram, nu am vrut să insist prea mult.

La aterizare ne așteptau două SUV-uri negre. Am ajuns în cinci ore, iar când am coborât, am înțeles că tot ce se întâmplase cu două nopți înainte fusese pe cât de grav îmi imaginasem. Unul dintre bodyguardii care așteptau să cobor din avion s-a apropiat de mine și s-a prezentat ca fiind șeful de securitate al lui Marcus Kozel.

— Bun venit la Miami, domnișoară Cortés, a spus în timp ce își scotea ochelarii de soare negri și îmi întindea mâna.

I-am strâns-o fără prea mare entuziasm și m-am uitat în jur, în vreme ce căldura uscată crea o peliculă fină de transpirație pe fruntea mea.

— Domnul Kozel va ajunge abia la noapte. Ne-a cerut să vă ducem direct acasă.

Mi-a clocotit sângele în vene când l-am auzit vorbind despre Marcus ca și cum ar fi fost șeful meu, ca și cum eu aș fi fost a lui și ar putea ordona când și unde să fiu dusă.

N-am spus nimic, doar m-am urcat pe bancheta din spate a jeepului și am început să ticluiesc un plan de fugă. Îmi era frică, nu voiam să-l văd pe Marcus și începeam să tremur numai când îmi imaginam că vom fi din nou singuri.

Trebuia să fiu tare. Tata nu avea să mă lase mult timp acolo, urma să vină după mine, să mă ducă acasă și acolo să rezolvăm problema celor care încercau să mă omoare, nu?

Deși gândul de a mă întoarce în acea casă, alături de cel care mă mințise de când mă născusem, de un infractor care precis fusese de vină pentru moartea mamei mele... mi-a întors stomacul pe dos.

„Respiră adânc, Marfil...”, m-am gândit.

Drumul până la port a durat vreo douăzeci și cinci de minute. Acolo ne-am urcat pe un vas mic, dar foarte elegant și ne-a mai luat douăzeci de minute să ajungem la Fisher Island.

Nu mai fusesem niciodată în Miami; vara rămâneam acasă sau petreceam câteva zile la The Hamptons, cu prietenii, dar trebuie să recunosc că era un loc minunat. Cerul era de un bleu incredibil și niciun nor nu se interpunea între soare și oamenii care voiau să petreacă o vacanță frumoasă. Peste tot erau palmieri și, oriunde te uitai, vedeai numai mașini scumpe.

Opulența nu mă impresionase niciodată, dar, când am ajuns pe acea insulă, n-am putut să nu mă minunez și să nu privesc uluită locul în care își avea conacul cel mai aprig dușman al meu.

Nu a fost nevoie să mai luăm mașina, pentru că barca ne-a lăsat direct în portul privat pe care Marcus îl etala cu mândrie. Acolo, parcate în fața conacului, erau un catamaran impresionant, un iaht, două bărcuțe și trei scutere de apă.

Era clar că nu se plictisea.

Un bărbat la costum s-a apropiat de vas ca să-mi ofere mâna și să mă ajute să cobor. Avea în jur de patruzeci de ani și era îmbrăcat la patru ace. S-a prezentat ca fiind Lionel, majordomul.

Majordom?

Se mai folosea cuvântul ăsta?

Conacul, alb și cu acoperiș gălbui, era impresionant. Atât de mare, încât nu reușeam să-i înțeleg sensul, dacă locuia doar el acolo... sau poate eram prost informată și avea un alai de femei și copii zburdând pe-acolo. Nu m-aș fi mirat să dau peste un harem ascuns în străfundurile acelui conac. De fapt, mă așteptam la orice din partea unei ființe atât de respingătoare ca el.

Grădina, extrem de bine îngrijită, se întindea până aproape de mare, ceea ce dădea casei aspectul unei insule particulare.

Din micul port se vedea piscina, pătrată și gigantă, acoperită de o impresionantă verandă albă, cu niște coloane de o înălțime aproape insultătoare.

Era clar că e casa unui traficant.

Oricât de frumos era totul, nu am vrut să-mi bat capul cu detaliile.

Nu-mi păsa, voiam să plec de acolo.

— Domnișoară Cortés, Naty, bucătăreasa, v-a preparat prânzul, iar camera dumneavoastră este pregătită să vă odihniți, dacă doriți.

— Nu mi-e foame, am răspuns sec, în timp ce intram în casă pe ușa din spate, care dădea spre grădina pe care tocmai o traversaserăm.

Înăuntru, totul strălucea: parchetul, pereții albi, mobila gri... Totul era ca-n reviste.

— Doriți să vă arăt casa, domnișoară? m-a întrebat Lionel.

— Sunt obosită, altă dată.

Mi-am dat seama cât de rece mă port cu el, dar nu voiam nici să vorbesc și nici să mă apropiu de nimeni și nimic care avea de-a face cu acel om.

Lionel m-a condus în camera mea, care era la etaj; am urcat pe o scară a cărei balustradă părea sculptată de mână. Câteva holuri, câteva uși pe lângă care am trecut, apoi Lionel a deschis ușa camerei mele.

Avea o priveliște incredibilă spre ocean și grădină. De acolo puteam vedea barca cu care veniserăm, precum și bodyguardii care supravegheau zona.

Nu erau doar cei doi bodyguardi ai mei; oriunde te uitai, era cineva de pază.

M-au trecut florii. M-am simțit captivă, încolțită.

— Vă las să vă instalați, a spus Lionel, calm. Dacă aveți nevoie de ceva, puteți să sunați la interfonul de acolo, a adăugat, arătându-mi un aparat de lângă patul imens cu baldachin.

Am încuviințat în tăcere și m-a lăsat singură.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot telefonul mobil și să caut numărul lui Liam. Trebuia să aflu ce face Tami. Trebuia să aflu cum a decurs operația, după ce fusese împușcată din cauza mea...

Am ezitat câteva secunde înainte să sun.

Ce să-i spun?

M-am așezat pe pat privind podeaua bleu.

Cum puteam să-i spun celui mai bun prieten al meu că tata e un infractor, că glonțul încasat de Tami îmi era destinat mie, că, dacă stau alături de mine, ar fi într-un mare pericol?

Am lăsat telefonul și am privit în jur.

Oricât de frumos ar fi fost acolo, m-am simțit de parcă aș fi fost dusă într-o carceră. Nu aveam scăpare, nu puteam fugi din casa asta nici dacă aș fi avut ajutor... și nu-l aveam.

Trebuia să rămân acolo până când se rezolvau lucrurile, până când Marcus și tata reușeau să îndepărteze amenințarea care plana asupra mea... Până atunci, urma să-mi port singură de grijă.

Fiindcă eram sigură că tot ce-mi făcuse Marcus era doar o mângâiere pe lângă ce era în stare să-mi facă. Fără să vreau, mintea mi-a fugit la Sebastian, la felul în care mă sărutase și mă alintase noaptea trecută, când aproape că făcuserăm dragoste... Mi-am amintit cum s-a oprit, cum mi-a povestit despre trecutul lui, secretul lui întunecat... Totul, înainte de a mă duce împotriva voinței mele la aeroport, ca să mă lase pe mâna lui Marcus.

Eram foarte tristă, dar nu era o tristețe obișnuită, ci o senzație pe care nu o mai avusesem niciodată. Mă simțeam ca și cum ceva ar amenința să ia tot ce mă definea: parcă mă băgaseră în trupul altei persoane, în viața cuiva străin. M-am privit în oglinda în mărime naturală din cameră și nu m-am recunoscut. Dar cel mai rău era că nu de casa mea, nici de familie, nici măcar de prietenii mei nu-mi era cel mai dor... ci de el.

Mi se părea foarte ciudat să nu-l văd prin preajmă, să nu-l aud cum îmi spune ce pot să fac. Îmi era dor până și de privirea lui critică, de ochii lui dezamăgiți de fiecare dată când o dădeam în bară. Mi s-a făcut frică la gândul că asta devenise Sebastian... căminul meu.

Îmi spusese că mă iubește, că se îndrăgostise de mine... Iar acum mă aflam în acest conac din infern.

Ceva s-a răscolit în mine și furioasă, fără să mă gândesc la ceea ce fac, am luat telefonul și l-am aruncat cu toată puterea în oglinda enormă din fața mea.

Sticla s-a făcut țandări, iar cioburile au căzut pe parchet, reflectând imaginea mea complet frântă... distrusă.

„De ce mi-ai făcut asta, Sebastian?”

M-am ghemuit pe pat și am închis ochii strâns.

Probabil că am adormit pentru că, atunci când am deschis ochii, abia dacă mai intra puțină lumină pe fereastră. M-am ridicat, înțepenită după ce stătusem într-o poziție foarte incomodă, și am căutat din priviri întrerupătorul.

Era să fac infarct când am văzut că acolo, așezat, abia întrezărindu-se în lumina inserării, stătea Marcus, privindu-mă calm, cu brațele pe genunchi și cu bărbia sprijinită de mâinile împreunate.

— N-am vrut să te sperii, a spus fără să se miște și fără să-și schimbe poziția.

Îmi țineam mâna la inimă, care bătea nebunește, nu doar de surpriză, ci și de frică.

— Ce cauți aici?

Atunci s-a mișcat, s-a sprijinit cu spatele de micul divan și mi-a zâmbit.

— Ești foarte frumoasă când dormi...

A fost atât de sinistru să-l aud spunând asta, încât mi-a venit să vomit.

— Ieși din camera mea.

Marcus s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de mine, fără să-și piardă zâmbetul de pe buze.

— Știu că ești foarte obosită... și că întâmplările din ultimele ore precis te-au îngrozit, dar nu-mi poți vorbi așa în casa mea. De acord, prințesă?

Mi-am întors fața când a vrut să mă atingă pe obraz, dar m-a apucat de bărbie și m-a obligat să-l privesc în ochi.

— Chiar dacă nu crezi, ești aici fiindcă îmi pasă de tine, a adăugat, mângâindu-mi de mai multe ori obrazul.

Am vrut să-l plesnesc ca să-i îndepărtiez mâna, dar ceva mi-a spus că e mai bine să stau potolită.

— Cât timp vei fi aici, nu ți se va întâmpla nimic rău, îți promit.

Văzând că tac, a zâmbit din nou și s-a îndepărtat.

S-a întors spre oglinda care era făcută praf; podeaua era plină de cioburi.

— O să le spun să curețe dezastrul ăsta și să-ți pună o oglindă nouă mâine-dimineață, a spus foarte liniștit, de parcă ar fi fost absolut normal să găsească chestii sparte.

— Nu e... am dat să zic, dar m-a întrerupt.

— Te aștept într-o jumătate de oră la cină, m-a anunțat pe un ton foarte vesel. Îmbracă-te cu ceva frumos, cina e un moment special pentru mine. Detest gândul că oamenii nu se mai reunesc și nu respectă eticheta de bază.

— Nu mi-e foame, am repetat, foarte serioasă.

— Trebuie să mănânci, Marfil, a spus el, îndreptându-se spre ușă. Nu mă face să vin după tine, a adăugat, oprindu-se.

Acestea fiind spuse, a tras ușa după el, iar eu am alergat să mă asigur că era complet închisă. Nu avea nici încuietoare, nici zăvor... nimic.

Oricine putea intra când avea chef, iar asta m-a făcut să îngheț de frică.

Am inspirat adânc și am încercat să mă liniștesc. Trebuia să conviețuiesc cu el, ceea ce nu era o noutate, dar

când l-am văzut, mi-au revenit toate amintirile, mâinile lui atingându-mă fără să-i dau voie, mâna lui rănindu-mi degetele... Amenințările lui...

„Fă tot ce-ți spune el.”

Vocea lui Sebastian mi-a răsunat în cap de parcă el ar fi fost acolo, cu mine, iar eu m-am mai liniștit puțin.

„Pas cu pas, Marfil... Vrea doar să iei cina cu el.”

Am făcut un duș și mi-am uscat părul cu uscătorul din baie. Gândul mi-a revenit inevitabil la Tami, aflată pe jos, sângerând... Nu puteam să mi-o alung din minte. M-am uitat în jur, vrând să-l sun pe Liam ca să aflu cum merge recuperarea și ca să-l rog să aibă grijă de câinele meu Rico până mă întorc, dar atunci am înțeles că telefonul e spart. L-am găsit în partea cealaltă a camerei; ricoșase și avea ecranul complet distrus.

— La dracu', am spus cu voce tare.

Tocmai distrusesem singurul lucru care mă putea pune în legătură cu oamenii la care țineam.

Am înjurat printre dinți și am intrat în dressingul de lângă baie.

Erau destule haine, habar n-aveam cine le comandase, dar nici n-am vrut să mă gândesc prea mult. Am căutat prin grămada de rochii și fuste și nu am găsit nicio pereche de pantaloni... nici măcar niște blugi.

Era o glumă?

Înjurând în gând, am luat o rochie largă, una dintre puținele rochii simple de acolo, și mi-am tras-o peste cap.

Pantofi nu erau decât cu toc sau sandale înalte.

„Tipul ăsta e un cretin.”

Nervoasă, întrucât înțelesesem că nu aveam niciun lucru de-al meu și nimic care să-mi placă măcar un pic, m-am hotărât să cobor desculță.

Era o asumare a valorilor personale?

Da, era.

În timp ce coboram scările, din depărtare se auzea o muzică ce mi se părea cunoscută.

Nu îmi aminteam prea bine unde era livingul, dar nu a fost nevoie să mă străduiesc. Una dintre servitoare mă aștepta în capătul scărilor și mi-a arătat drumul spre locul în care mă aștepta Marcus.

În living era o masă lungă din stejar, cu scaune din piele moale, foarte frumoase, albe, asortate cu draperiile. Ici și colo erau câteva accesorii de culoare verde și câteva animale împăiate atârinate pe pereți. Știam că lui Marcus îi place vânatoarea; din câte îmi povestise, fusese de mai multe ori cu tata, iar asta mi-a dat încă un motiv să-l urăsc și mai mult.

Vorbea la telefon când m-a văzut intrând. M-a măsurat din priviri, până a ajuns la picioare.

Contrar așteptărilor, pe chipul lui atrăgător a apărut un zâmbet.

— Trebuie să te las, i-a spus celui aflat la celălalt capăt, fără să aștepte răspuns.

A băgat telefonul în buzunar și a arătat spre scaunele de la masă pe care ni le pregătiseră ca să cinăm singuri.

Am simțit cum mă cuprinde o stare generală de rău.

— Ia loc, te rog, a spus, făcându-mi semn să mă apropiu.

Mi-a tras scaunul și m-am așezat, întrebându-mă cum naiba urma să-mi stăpânesc impulsurile, dorința teribilă de a lua cuțitul ascuțit din fața mea și de a i-l înfige în ochi.

— Ești superbă, a declarat în timp ce se așeza lângă mine, în capul mesei.

— Mi-ar plăcea să-mi aduc lucrurile...

— Nu-ți face griji, poți să-ți cumperi orice vrei, m-a întrerupt, destupând o sticlă. Vin?

— Prefer apă, am răspuns sec.

— Hai, nu fi copil, a continuat el și mi-a turnat din lichidul colorat, în ciuda refuzului meu.

Două servitoare au intrat cu mâncarea. Ne-au servit și au lăsat tăvile în mijlocul mesei, în caz că mai voiam.

Când am văzut sparanghelul la grătar și friptura de vită, mi s-a întors stomacul pe dos.

— Mănâncă, mi-a ordonat el câteva minute mai târziu, pentru că tot ce făceam era să învărt sparanghelul cu furculița.

Am oftat și am înfipt furculița într-o bucată de carne.

— Știu că în clipa asta mă urăști, a zis el pe un ton extrem de calm.

Mi-am ridicat privirea din farfurie și am pironit-o asupra lui, în timp ce el ducea paharul la buze.

— Nu mă îngrijorează prea tare, trebuie să recunosc, a continuat în timp ce tăia o bucată de carne, dar, dacă mă lași, pot face în așa fel încât șederea ta aici să fie plăcută pentru tine, Marfil, a adăugat el, întinzând brațul și apucându-mă de mână.

M-am încordat, gata-gata să trag mâna cu putere, dar m-am stăpânit.

Degetele lui mi-au mângâiat cu blândețe exact aceleași degete pe care mi le răsucise în dimineața aceea, acum o lună.

Frica de a nu mă răni din nou mi-a întunecat mințile.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ți-am făcut în ziua aceea, a spus el, mângâindu-mă cu o delicatețe pe care îmi era greu să o diger. După cum ai putut observa, sunt un bărbat cu un caracter puternic. Uneori, îmi pierd cumpătul, dar n-am intenționat niciodată să-ți fac rău... Dimpotrivă, a subliniat, strângându-mi mâna cu fermitate și obligându-mă să-l privesc. Vreau să te protejez, Marfil...

Vreau să-i ucid pe cei care încearcă să te ucidă și fii sigură că o voi face foarte curând.

Am tras de mână și mi-a dat drumul.

— Nu vreau să știu nimic despre ce vrei sau ai de gând să faci, am spus foarte serioasă. Sunt aici pentru că nu am de ales, nici măcar n-am putut să vorbesc cu tata. Din punctul meu de vedere, e ca și cum m-ai fi răpit.

Marcus a sorbit îndelung din vin, apoi a așezat cu grijă paharul pe masă. Și-a trecut mâna peste gură și a zâmbit din nou, deși de data asta bucuria nu i-a cuprins și ochii; privirea lui întunecată m-a înghețat pe loc.

— Sună-l pe tatăl tău, a zis. Acum, a precizat el.

Am clipit confuză câteva secunde.

— Nu am telefon.

Marcus a oftat, și-a scos mobilul din buzunar și mi l-a întins după ce l-a deblocat. Când l-am luat, am văzut că pe ecranul de blocare era o poză cu mine, de când adormisem cu câteva ore în urmă.

— Nu m-am putut abține, a recunoscut el fără nicio remușcare.

Nu-și dădea seama cât de înfiorător era totul?

— Sună.

Am căutat în agendă și am găsit numărul lui Alejandro Cortés. Telefonul a sunat de două ori înainte să răspundă.

— Ce faci, Marcus?

M-am ridicat în picioare.

— Tata? Tată, eu sunt, am zis, îndepărtându-mă de Marcus spre fereastră, fără să pot împiedica lacrimile să mi se prelingă pe obraji.

Pentru prima dată în viața mea mă bucuram să-i aud vocea, pentru prima dată în viața mea aveam nevoie de el. Nu conta ce-mi spusese Sebastian despre el, în momentul

acela orice altceva în afară de a sta în fața celui om oribil îmi aducea o alinare de care aveam nevoie urgent.

— De ce suni de pe mobilul lui Marcus? a întrebat el alarmat. A pățit ceva?

Am tras aer adânc în piept ca să nu-și dea seama că plângeam.

— Nu, tată, el mi l-a dat... Te rog, tată. Te rog, vino să mă iei.

— Să vin să te iau?! a exclamat el indignat. Marfil, ți-au ucis aproape toate gărziile de corp. Au încercat să te asasineze într-un loc public. Ai idee cât de periculos e pentru cineva să fie în preajma ta în momentul ăsta?

Cuvintele mi s-au blocat în gât.

— Dar... cât timp va trebui să stau aici?

— Cât va fi nevoie, mi-a trântit-o. În clipa de față, Marcus îți poate oferi o protecție pe care eu nu ți-o pot asigura; cât timp ești în pericol, rămâi acolo.

Am tras aer în piept și m-am uitat pe fereastră. Afară era noapte.

— Și ce se întâmplă cu facultatea? am întrebat. Urmează examenele finale și...

— Marfil, n-am timp de mofturile tale. Examenele tale sunt ultima mea grijă acum. Poartă-te frumos cu Marcus, și vorbesc foarte serios. Omul ăsta ne oferă mai mult decât aș putea eu plăti vreodată...

M-a cuprins furia văzând că nu-i păsa cum mă simteam... Lipsa lui de interes spunea totul despre ce fel de om era.

— Mai vorbim, a adăugat înainte să închidă.

M-am uitat la ecranul mobilului și m-am simțit mai singură decât oricând. Când m-am întors la masă, privirea lui Marcus m-a surprins.